

JUNE CL TAN

Přeložila Magdaléna Stárková

ČTVRTÝ KRAL PEKEL

COO
BOO

Čtvrtý král pekel

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

June CL Tan
Čtvrtý král pekel – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČTVRTÝ KRÁL PEKEL

JUNE CL TAN

COO
BOO

*Věnováno všem čtenářům a čtenářkám,
kteří podpořili Jade Fire Gold –
to díky vám mohla tato kniha
spatřit světlo světa. <3*

*Toužíme být zase celí a tato touha
po celku se jmenuje láska.*

*– Platón
Symposion*

Pět čtyři

Chlapec stojí sám na střeše nejvyššího mrakodrapu ve městě, útlý krajíček tmy v záři světél. Může mu být osmnáct nebo osmadvacet nebo něco mezi tím.

Zvedne si límec vlněného kabátu, čímž si kolem bledého krku vytvoří tuhý trychtýř, pod nímž skryje jemný hedvábný nákrčník. Zapnutý na nenápadnou stříbrnou sponu září podobný černému šrámu na sněhobílé kůži jako neodvolatelná jizva. Z kabátu mu vyčuhuje jasně rudý kapesníček – krvavá skvrna na inkoustové látce. Všechny ty drahé látky obepínají jeho postavu jako druhá kůže, a přesto nestačí, aby ho ochránily před chladem. Teplota na chlapce naštěstí téměř nemá vliv – prostě chce jen vypadat elegantně.

A, vezmeme-li v potaz jeho profesi, se to také sluší.

Prsty si pročísné stříbřitě bílé vlasy, a jak tak zírá někam do dálky, zjemní mu jako břitva ostré rysy záchvěv smutku. To není poprvé, kdy tu jako přízrak postává na střeše. Líbí se mu tady. Ta samota mu připomíná jiné místo, kam chodí strašit ve svém vlastním světě.

Tady ale přece jen všechno víc žije.

Ze své pozorovatelný vidí pravidelné problikávání červené a zelené a světla řady aut, která se plazí někam daleko k obzoru. Z jasně osvětlených obchodů duní elektronické rytmy, které se tloučou s troubením netrpělivých řidičů, jejichž vozy bojují se vzpurnými chodci. Chlapec zamžourá na neonová slova křičící do světa poslední novinky ze světa politiky a financí pod digitálními billboardy na vysokých budovách a pak se znovu zadívá dolů na spleť ulic.

Lidé. Pobíhají tu jako mravenci.

Město je nesourodá melodie chaosu, ale on slyší píseň jeho duše. Touha v něm roste a roste. Ne, on sem nepatří. Nikdy tu nebyl doma a možná ani nikdy nebude.

Ale třeba nitky osudu dnes večer spřádají úplně novou tapiserii.

Chlapec vyčkává, vdechuje známou vůni města a jeho plíce se plní klidným teplem života. Jenže jako vždycky tu je ještě něco jiného. Pod rouškou uhlí a kouře číhá stín smrti tak, jak to dokáže pochopit jen on.

Čeká a čeká. A pak ještě chvílku. Vytrvá, dokud město nezpomalí, nezjemní a nepoddá se spánku. Než usne a něco se mu začne zdát.

Nakloní hlavu, jako by mu ve větru šeptal vzdálený hlas, a pohledem sklouzne na hodinky – prastarý kousek s ciferníkem černým jako tér a zlatými ozubenými kolečky. Zavře oči a zhluboka se nadechne. O chvílku později se minutová repetice ohlásí sérií zazvonění jako na starých pendlovkách.

Pět dlouhých. Odmlka. A potom další. Krátká zapípnutí.

Jedno, druhé, třetí, čtvrté.

Pět, čtyři. Wu, si.

Je čas, pomyslí si, když otevře oči. Čas na ni konečně zapomenout.

Chlapec se konečně narovná a zadívá se nahoru na nebe plné trpytivých hvězd. Potom vykročí k okraji ohrazení, posune chodidlo nad zející propast pod sebou a – zmizí.

1

Ni-kchaj

DŘÍVE TOHO VEČERA

Ni-kchajovi začalo kručet v břiše už jen při pouhé myšlence na jídlo, které si chtěl dát v Kuu baru hned po práci: teplou rýži, naloženou zeleninu a křupavou vepřovou kotletu usmaženou ve fritéze k zlaté dokonalosti. Dole v podsvětí se sice taky jedlo, ale nikdy to nechutnalo tak dobře jako tady v říši lidí.

Znovu mu zakručelo v břiše, ale ignoroval to. Bylo nejlepší se tvářit, jako že plní svůj úkol. V bělostných oblecích se kolem hromady pomačkaného plechu na jedné z dálnic lidského města potloukali i ostatní ženci z Čtvrtého dvora, přivolaní srážkou třinácti vozidel, a jako pilné, pracovitě včelky sčítali oběti.

Jenže Ni-kchaj byl jejich *vedoucí*, což mu dávalo jistá privilegia – jako například snít s otevřenýma očima o dobrotách lidské kuchyně. Nicméně věděl, že pokud tohle rychle nevyřídí, bude si muset na vytoužené jídlo nechat zajít chuť.

Rozhlédl se po okolí. V roztráštěném skle se odráželo světlo pouličních lamp a puch spálené gumy v sobě nesl podtón odezvu krve. Do uší ho bodal lidský nářek. S klidným výdechem nechal všechno jen tak proplout kolem.

Zatímco všechno pozoroval, začali se zpod vraků vyprošťovat první přeživší. S těmi si hlavu nelámal. Za ta léta už se naučil soustředit spíš na mrtvé než na ty, jejichž srdce ještě tloukla. Beztak ho neviděli. Šlo mu ale *o čas*. Ženci museli posbírat duše okamžitě, protože se tu kdykoli mohla objevit sněť, přivolaná negativní energií čerstvě odešlých duší. Ten nadpřirozený virus by je rychle nakazil a proměnil v krvelačná monstra.

Ni-kchaj věděl, že si jeho tým musí pospíšit. Přitočil se tedy k novému ženci, který se k nim teprve nedávno připojil. Vlastně

to byla *žnečka* – dychtivá mladá žena s brýlemi. Docela by ho zajímalo, jak se k nim dostala, ale protože byl moudrý, raději se nevyptával.

„Dnes večer by sis měla přechíst záznamy úmrtí,“ řekl. „Budeš tu zkušenost potřebovat.“

„Ano, pane. Samozřejmě, pane,“ srazila ta nová podpatky a převzala od něj tablet. Malinko našpulila rty, když pomocí elektronického pera listovala poznámkami. Na každé kartě byla fotografie zemřelého společně s jeho jménem a časem i příčinou úmrtí.

Ni-kchaj si ještě pamatoval doby, kdy se všechno zapisovalo na papírky velikosti pokerových karet. Tehdy byl i on jen nováček s očima jako kola od vozu, odhodlaný dělat všechno správně. Jako tahle nová před ním. Jenže jak plynula staletí – zároveň pomaleji i rychleji, než čekal –, stávala se jeho práce chmurnější a chmurnější.

Asi proto se nám říká chmurní ženci, pomyslel si Ni-kchaj hořce. Vlastně to slovo nenáviděl. Znělo, jako by kosili ty živé a jen čekali, až uzrají, aby jim mohli sebrat život. Ve skutečnosti bylo ale jejich úkolem doprovázet duše na druhou stranu do posmrtného života v jednom z deseti dvorů pekla, než jim vypršel celý reinkarnační cyklus.

Provázet, tohle bylo daleko lepší označení. A Ni-kchaj byl průvodce, a ne žnec. Dávalo to větší smysl. Bylo to laskavější. Ačkoli dnes, dnes je čekala dost smutná práce.

Z patnácti duší, které museli posbírat, patřilo šest dětem.

S dospělými bylo vždycky těžké pořízení. Plní lítosti, hněvu a žalu se hádali, smlouvali, plakali a křičeli, a proto většina ženců ochotněji sbírala duše dětí. Přesto by Ni-kchaj raději doprovázel sto dospělých než jedno jediné dítě.

Něco na samém okraji jeho zorného pole teď zaujalo jeho pozornost.

Z nicoty se vynořil mladý muž se stříbřitě bílou kšticí.

Ta nová si začala nervózně pohrávat s elektronickým pe-rem. „V-vaše Výsosti,“ pípla a sklonila hlavu.

Ni-kchaj předpokládal, že zatím žádného krále takhle zblízka neviděla. Až teď. On sám také nečekal, že by se tu Čtvrtý král objevil. Králové měli lepší věci na práci, než aby se zabývali nádeničinou kolem sběru duší čerstvě zesnulých. Ni-kchaj si instinktivně narovnal kravatu. Na Čtyřku bylo vždycky třeba udělat dobrý dojem. Ještě dobře, že si dnes Ni-kchaj vzal ten nejelegantnější celočerný oblek.

„Zdravím, Čtyřko,“ usmál se na svého šéfa.

Žnečka mezi nimi těkala zmateným pohledem. Jistě ji překvapilo, jak neformálně spolu ti dva mluví.

Ni-kchaj se nadmul pýchou. Ačkoli je vždycky bude rozdělovat jejich pozice v hierarchii, viděl v něm Čtvrtý král přítele, a to mu stačilo. To on tehdy Ni-kchaje našel – ztracenou dušičku odsouzenou věčně bloudit nicotou bez šance na spasení a reinkarnaci. To on mu dal úkol a smysl další existence. *Domov*. Čtvrtý král byl jeho přítelem i rodinou.

Král jen zamyšleně kývnul a zamračil se na tu spoušť před nimi. Mezi tmavým obočím se mu usadila tajemná vráska, kterou by snad náhodný pozorovatel ani nepostřehl, ale Ni-kchaj svého přítele dobře znal. Čtyřku něco trá pilo. Jako by na něco čekal. Nebo na někoho. Kdo další by se tu ale tak mohl ukázat?

Něco znovu problesklo. A před nimi se zjevil vládce Prvního dvora.

Jednička ostře klapla jehlovým podpatkem o asfalt, až se to Ni-kchajovi rozléhalo v uších společně se sirénami, které proutnuly noční ticho. Fuchsiová Jedniččiných bot dokonale ladila s růžovými rty a kontrastovala se smaragdovým kostým-
kem zdůrazňujícím každou oblínu a křivku těla. Na krku se Jednička třpytil klenot ve tvaru kapky, který svým neskutečným světélkováním neustále přitahoval Ni-kchajovu pozornost. Krátký sestřih mluvil za vše. Jednička nebyla žádná křehká víla.

Ni-kchajovy vlasy v barvě pavího peří spadly někam dolů, jak se hluboce uklonil. Ta nová po jeho boku zatajila dech. Potkat dva vladaře v jednu jedinou noc – ani se nedivil, že se tváří, jako by měla každou chvilku omdlít. Už teď vzduch kolem nich ztěžkl a jaksi zvláště potemněl, jako by někdo přehodil deku přes lampu. Ni-kchaj věděl, že za to může spirituální tlak obou králů.

Nová žnečka vypískla: „Vaše Výsosti!“

„Dobrá večer oběma,“ zazubila se Jednička tak zářivě, že Ni-kchaj musel zamrkat.

Tváře mu jen hořely. Nikdy se Jedničke nemohl podívat zpříma do očí a vždycky se – jako teď – nechtěně červenal. Přece jen před ním stál ten nejvyšší z králů. První z prvních. Krásný a vyvolávající respekt. Možná i trochu děsivý. Přesto nádherný.

Zdálo se, že Čtyřku příchod Jedničky ani v nejmenším nepřekvapil. To ji dnes večer očekával? Jenže místo aby s ním Jednička promluvila, přitočila se k modrému taxíku přímo uprostřed hromady vraků a sklonila se, aby mohla nahlédnout rozbitými okny dovnitř.

Ni-kchajovy sny o nenáročném večeru a dobré večeri mizely v nedohlednu. Králové pekel většinou sběru duší nepřihlíželi. Příchod Čtyřky přerušil práci ženců, ale aspoň to byli ženci ze Čtvrtého dvora, kteří tu pracovali, takže tenhle král byl *jejich*. Ale aby se tu stavila i Jednička? To nedávalo smysl. A když už tu byly královské osobnosti dvě, ženci místo práce stáli v pozoru. A čas kvapil – sněť mohla každou chvíli zaútočit.

Jenže přimhouřené oči Jedničky ještě pořád zkoumaly útroby taxíku.

Ni-kchaj se tam zvědavě zadíval. Řidič byl ještě naživu, ale Ni-kchaj cítil, jak se druhému smrtelníkovi v autě pozvolna odděluje duše od těla. To znamenalo, že spolujezdec umíral.

Jenže tu bylo ještě něco.

Další tlukot srdce. Další třepotání duchovní energie mezi pomačkaným plechem.

I ta nová to ucítla. „Miminko,“ zašeptala.

Tlukot srdce se zpomaloval, jak ve smrtelném těle zápasila jako pírkó lehká duše. Přestože se její spojení s pozemskou skořápkou pomalu tenčilo, cítil Ni-kchaj, že tahle duše je něčím jiná.

Chťel přijít blíž, když vtom Jednička mávla na Čtyřku. „Na slovíčko, bratře,“ řekla a zamířila ke krajnici.

Čtvrtý král kývl na své žence. „Pokračujte v práci.“ Ti se krátce uklonili a potom se vrátili k povinnostem. „Pojď se mnou,“ pokynul král Ni-kchajovi, který ho poslušně následoval tam, kde čekala Jednička.

Jednička po něm blýskla tázavým pohledem.

„Před Ni-kchajem můžeš mluvit otevřeně,“ řekl Čtvrtý král. Jeho tón nedával prostor dohadům.

Ni-kchaj se povzbudivě usmál. Uměl být diskrétní. Jako hlavní žnec musel. Přesto se nemohl zbavit pocitu, že ho tu Čtvrtý král chťel jen proto, aby popudil Jedničku.

„Proč jsem sem měl dorazit?“ zeptal se král Čtvrtého dvora.

„Duše té ženy v taxíku už brzy opustí tělo, ale protože ji ještě nikdo nesebral, není pozdě na to, vrátit ji zpět,“ odpověděla Jednička.

Ni-kchaj spolkl překvapení. Kdo byl on, aby pochyboval o vladařských rozhodnutích, ale to, co Jednička navrhovala... zachránit život té ženy, a tím i jejího nenarozeného dítěte? Absurdní. Nezapovídala náhodou stará dogmata králům míchat se do lidských záležitostí?

Se Čtvrtým ale ta žádost ani v nejmenším nepohnula. Pořád se tvářil jako ztělesnění klidu. „Nemám důvod v té věci cokoli podnikat.“ Protáhl koutky do křivého, provokativního úsměvu.

Ni-kchaj zíral na zářivé spony svých dokonale vyleštěných bot. Ještě aby se tak přিপletl do sporu dvou králů!

„Potřebuju tu ženu jen proto, aby porodila to dítě,“ řekla Jednička, „a zdá se, že už je to otázka pouhých hodin. Potom si tu duši klidně vezmi. Na načasování tobě ani tvému dvoru přece nesejde.“

„Pokud to malé má přežít, tak se tak i stane,“ odpověděl Čtvrtý klidně. „My vládneme nad smrtí a život nám nepatří, takže ho ani nemůžeme darovat.“ Ometl si smítko z kabátu a usmál se tak široce, až odhalil špičáky. Nebyla v tom ale ani špetka humoru nebo pobavení. „A jak mi kdysi kdosi řekl, rudá vlákna osudu nejsou v našich rukou.“

Je rozrušený, napadlo Ni-kchaje, když prohlédl králův úsměv. Necítil v té grimase ale hněv. Spíš něco jako lítost.

Jedničce změkly rysy. „Ne, bratře, osud nám nic nedluží,“ řekla tiše. „Ale jsem tady, protože dnes přišlo znamení z nebes. Viděl jsi to zelené světlo mířící na východ? Objevila se stopa umírající hvězdy, což znamená, že se v lidské říši událo něco neobyčejného. Právě to světlo mě dovedlo k tomu dítěti. Možná bude pro svět lidí velmi cenné, vyvolené k velkým věcem, a tak musí žít.“

Čtvrtý král se zadíval na zničený taxík.

Teď už tam upíral oči i Ni-kchaj. Ta nadýchaná dušička uvnitř skutečně byla jiná, ale jemu chyběla slova, aby dokázal vysvětlit čím. Bylo to jako dívat se na odstín modré a nebýt schopný pojmenovat, který přesně to je – jen vědět, že je to modř odlišná od všech ostatních.

„Anomálie jsou vzácné,“ zkonstatoval Čtvrtý. Jen to a nic víc.

„Potom bys tedy měl vědět, jak je to důležité,“ řekla Jednička. „Ta stopa duše umírající hvězdy se mi objevila přímo před očima, takže není pochyb, co to znamená. Osud si přeje, aby to dítě přežilo. Proč by se jinak dostalo pod kuratelu jediného krále, který má prostředky k tomu jeho smrt zvrátit?“

Jednička kývla na černožlaté hodinky na zápěstí Čtvrtého.

Ni-kchaj toho o nich moc nevěděl. Jen to, že byly tajemným podsvětním artefaktem a král je nikdy nesundával. Takové

věci králové sbírali na svých cestách a schovávali si je. Říkalo se, že hodinky Čtyřky dokážou zasáhnout do posvátného a neměnného koloběhu života a smrti.

„Víš stejně dobře jako já, že se s tím artefaktem nesmí zacházet lehkomyšlně, protože by to mohlo mít nedozírné následky. Naposledy...“ Čtvrtý se odmlčel a na tváři se mu usadil temný výraz.

Naposledy? Ni-kchaj nevěřil svým uším. Pokud věděl, nesměly se ty hodinky nikdy skutečně použít.

„Tohle nebude jako naposledy. Tentokrát určil sám osud, že to dítě bude žít.“

„Ale já osudu nevěřím,“ odpověděl Čtvrtý hořce.

„Osud nás svazuje a propojuje v minulosti, přítomnosti i budoucnosti, ať už mu důvěřujeme, či ne. Prostě existuje,“ namítla Jednička.

Čtvrtý se znovu otočil k taxíku. Jak tam tak zíral, zachytil Ni-kchaj výraz v jeho očích. Našel v nich naději. Hlad. Pohled bytosti dohnané k zoufalství.

Jedno mrknutí ale všechno smylo.

„Pomůžu ti,“ řekl. „Ta žena bude žít na vypůjčený čas, ale za svoji práci budu něco chtít zase od tebe.“

„Jistě se mnou nechceš smlouvat o něčem, co rozhodl sám osud?“ zasmála se Jednička, ale Ni-kchaj si dobře všiml, jak napnutá má ramena. Dohody králů nebyly žádná legrace, zvláště pokud probíhaly mezi nimi samotnými.

„Smlouvat jistě nechci, ale pokud mám použít svůj artefakt, bylo by fér, abych za své úsilí byl nějak odměněn,“ řekl Čtvrtý. Znělo to rozumně.

Jednička se trochu uvolnila. „Co bys rád?“

„Slyšel jsem, že se ve tvých sbírkách nedávno objevila další zajímavá věc a já bych se na ni ze zvědavosti rád podíval.“

„Samozřejmě.“ Jednička spočinula rukou na přívěsku. V tu chvíli se objevila útlá vrbová větvička se zelenými lístky. „Ještě

pořád zkoumám její tajemné vlastnosti, ale zdá se, že má obrovskou moc.“

Čtvrtý si větvičku vzal do ruky a protočil ji mezi prsty. „Trochu se v takových věcech vyznám. Možná bych ji mohl blíže prozkoumat, až se vrátíme zpět do naší říše?“

Jednička na chvíli zaváhala, než řekla: „Ale dávej na ni dobrý pozor. A pokud něco objevíš, informuj mě. Očekávám, že se mi vrátí během několika dní.“

Čtvrtý si snítku opatrně schoval do kapsy kabátu.

Potom se dotkl ciferníku hodinek a zavřel oči.

Ni-kchaj v duchu počítal zvuky, které se ozvaly.

Pět dlouhých tónů následovaných krátkými cinknutími. Jedním, druhým, třetím a čtvrtým.

Pět a čtyři.

Wu, si. Zvláštní zvonění, pomyslel si Ni-kchaj. Ta čísla zněla stejně jako slova *žádná smrt*. Ale také *moje smrt*.

Něco v taxíku se pohnulo.

Čtvrtý otevřel oči. „Hotovo.“

„Dobře.“ Jednička se dotkla náhrdelníku. „Děkuji, milý bratře. Nikdy ti tu dnešní laskavost nezapomenu.“ Pohládila Čtvrtého něžně po tváři.

Potom se zachvěl vzduch a hlava Prvního dvora byla ta tam.

Čtvrtému králi se mezi obočí vrátila vráska. Tentokrát o poznání hlubší.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se Ni-kchaj. „Nebudeš mít potíže, že jsi pomohl...“

„Ni-kchaji.“

Žnec umlkl. Něco na tom, jak král vyslovil jeho jméno, ho znepokojilo. Znělo to tak... konečně.

„Ano, můj králi?“

Když mu Čtvrtý přátelsky stiskl rameno, byla v jeho pohledu hluboká náklonnost.

„Čtyřko?“ ozval se Ni-kchaj zmateně.

„Jdu se podívat na hvězdy, přáteli.“

S těmi slovy se král otočil na patě a zmizel do tmy.

Ni-kchaj dlouze vydechl. Celá ta situace se vymykala každodenní realitě a hlavní žnec z toho měl zvláštní pocit v břiše.

„Co to bylo?“

Nadskočil leknutím. Ta nová se k němu přitočila tak tiše, že si jí ani nevšiml.

„Promiň, pane,“ pípala pokorně. „Jen jsem byla zvědavá. Dva králové a najednou...“

„Nebud' zvědavá, budeš brzy stará,“ vyštěkl Ni-kchaj ostřeji, než zamýšlel. „Tohle není nic pro lidi na tvé pozici, a tak bych ti radil, aby sis všechno, co jsi tu slyšela a viděla, nechala pro sebe. Už sis prošla ty úmrtí záznamy?“

Nová žnečka se zatvářila kajícíně. „Ano, pane. A mám novinku. Zdá se, že dva z těch lidí přece jen přežili.“

„To se někdy stane. Asi chyba v systému,“ prohodil Ni-kchaj, jako by se nechumelilo. Doufal jen, že se žádný z jeho ženců nedovtípí, co se tu skutečně stalo.

Ta nová se celá rozzářila. „Je to ta žena v taxíku a její děťátko. Žijí! Podle protokolu jsem vymazala jejich úmrtí záznamy.“ Ni-kchaj nehnul ani brvou, když žnečka pokračovala: „Sběr ostatních duší byl dokončen. Jsou připraveny k transportu.“

„Výborně. Tak pojď, skončíme to tady.“

S těmi slovy se Ni-kchaj vrátil k duším čekajícím na cestu do posmrtného života. Už sem dorazila i sanitka, ale záchranáři podsvětní bytosti pracující po jejích boku vidět nemohli. Duše byly klidné a po sněti nikde ani stopa. Opatrnosti ale nikdy nebylo nazbyt.

Ni-kchaj ukázal dvěma prsty na zem. Objevil se kruhový symbol se spleťtými znaky po obvodu a zeleně zazářil.

Do podsvětí se dalo dostat třemi způsoby: branami, portálem umístěným v tkanivu času a prostoru a sběrem duší. První

způsob byl nejčastější a druhý nejnebezpečnější. Třetí zase mohli provést jen ženci.

Se zavřenýma očima se Ni-kchaj pomodlil za hladký průběh cesty a odrecitoval zaklínadlo, které je všechny mělo odeslat do pekla.

O hodně později byl Ni-kchaj se svými povinnostmi konečně hotový. Nebo aspoň skoro hotový, protože musel ještě vyplnit hlášení a poslat pár e-mailů. To ale mohlo počkat. Teď musel za Čtvrtým. Rozhovor, kterého byl svědkem, ho zneklidnil, a tak chtěl svému příteli položit pár otázek.

Ni-kchaj čekal, že ho najde v trůnním sále Čtvrtého dvora, kam si chodil promýšlet *vladařské záležitosti* – třeba jak urovnat nějaký nicotný spor mezi dušemi nebo uklidnit nářky knihovníka, že do archivu neproudí dost prostředků. Jenže sál i trůn byly prázdné.

Jdu se podívat na hvězdy, příteli.

Teď už Ni-kchaj věděl přesně, kde svého krále najde.

Za energického pohvizdování se vydal ven a vystoupal na kopec, kde se nacházela Zahrada jazyků. O půlnoci sedmého dne každého měsíce to místo na pár vzácných minut viselo mezi říší lidí a podsvětím, takže si tam návštěvník mohl sednout a dívat se na baldachýn inkoustové oblohy plné hvězd jako třpytivých dírek po špendlíku.

Hvězdy. Ty samé viděli i lidé.

Za všechna ta léta, kdy Ni-kchaj sloužil jako žnec, sem Čtvrtý král vždycky chodil, kdykoli se oba světy na chvilku potkaly, aby se díval na hvězdy. Ni-kchaj nikdy nechápal, co mu na nich tak učarovalo, ale kdykoli tu byl, sálala z něho melancholie – hlasitá a zoufalá. Jenže zněla spíš dutě a prázdně – jako by králi nějaký kus chyběl.

Když se Ni-kchaj konečně vyškrábal nahoru, podíval se na hodinky. Do půlnoci zbývaly pouhé vteřiny. Stihl to právě včas.

Vešel do zahrady, ale nikoho tam nenašel. Zvláštní. Byl si tak jistý, že tu krále najde.

Rozhlédl se po opuštěné zahradě. Kde mohl Čtvrtý být?

Něco zašustilo. Ni-kchaj se prudce otočil. Nahoru do kopce stoupala udýchaná postava. Její těžké kroky se rozléhaly do tmy.

Byla to ale jen ta nová žnečka.

„Ni-kchaji!“ křikla a řítla se k němu.

„Co je?“

„On... on je...“ zajíkala se.

Ni-kchaj ji vzal za ramena. Cítil, jak se celá třese. „Jen klid. Řekni mi, co se děje.“

V hrdle jí uvízl zoufalý vzlyk. „Náš král... On... *zmizel!*“

2

Žuej

O OSMNÁCT LET POZDĚJI

„Dost!“ sykla Ada. „Nejdřív musíme postavit tu zábranu.“

Žuej na svou nejlepší kamarádku a spolužačku jen zavrtěla hlavou. „Musíme k tomu hnízdu blíž,“ načež udělala ještě krok vpřed. Ada znovu zasyčela.

„Dohodly jsme se, že ti dám znamení.“

„Bud' budeme čekat, nebo útočit,“ prskla Žuej a sevřela pevněji meče. „Tak víš co? Já ty nemrtvé sundám sama!“

„A máš na to nějakou armádu?“ štekla Ada. „Je to celé hnízdo!“

„Jak jsem řekla, *zvládnou to sama*.“

„Bože, Žuej. Snažíš se napravit ten včerejšek, kdy jsem ti natrhla zadek u zaklínání?“

„Prostě jsi měla kliku. Nezapomeň, kdo má nejlepší skóre...“

„*Děti, děti*, mohly byste se přestat hádat?“ ozval se z reproduktoru sytý baryton Popela Sunga, jejich instruktora. „Jste přece jeden tým!“

„Ano, pane,“ pípla Ada.

„Když myslíš,“ zamumlala současně Žuej.

„Já jsem vás slyšel, kadetko Linová,“ napomenul ji Popel a příliš pobaveně u toho nezněl. „Zpracujte na svém přístupu, nebo se postarám o to, aby se vaše přihláška do cechu záhadně ztratila.“

Žuej protočila panenky.

Byla to jen planá hrozba. Jako její hodnotitel a mentor na Sing-šanské akademii by snad mohl mít nějaký vliv na její konečnou evaluaci, než vyjde ze školy, ale Žuej byla tou nejlepší a obecně nejtalentovanější kadetkou, kterou mezi jejími vrstev-

níky akademie vzdělávala. A to nemohl popřít ani Popel. Navíc si cech exorcistů stejně nemohl dovolit přijít o žádného slibného kadeta. Ne, když tu poslední roky čím dál víc řádila sněť.

Nadpřirozený virus vytvářel další a další nemrtvé a s nimi rostla i poptávka po exorcistech, kteří by je dokázali zničit. Potíž byla jen v tom, že ne každý se narodil se silnou duchovní podstatou a vysokou úrovní jang-čchi jako Žuej nebo Ada. Ne všichni se mohli vyučit na vymítače. Pokud šlo o Žuej, znamenalo to, že měla hodnotu. Za rok absolvuje školu s červeným diplomem a připojí se k váženému cechu exorcistů, v němž pak bude postupovat na žebříčku šarží až někam hodně vysoko.

Tak si to aspoň naplánovala. Pokud ji ovšem něco dřív nezabije.

„Tak se mu omluv, Žueeej,“ zašeptala tiše a naléhavě Ada. „Však to nemusíš myslet upřímně.“

Žuej si povzdychla. Ada měla pravdu. Nebylo radno si Popela rozhněvat – přece jen to byl potomek slavného klanu Sungů. Jeho dědeček byl hlavou celého cechu a šuškal se, že Popel půjde v jeho stopách. Jeho rodokmen byl přímo posetý známými jmény; jeho otec – hrdina, který padl v boji s nemrtvými... To Žuej pocházela z rodiny nul – táta byl povaleč a máma už dávno opustila tento svět.

Žuej potlačila odpor a v duchu si obalila jazyk medem. „Omlouvám se, kapitáne.“ *Ar'žije dynastie Sungů*, dodala v duchu.

„Přijímá se,“ odpověděl Popel. Žuej slyšela jeho otravné uchechtnutí. Ve dvaadvaceti už byl kapitánem – nejmladším v dějinách cechu. Ani se nedivila, že mu ego nabobtnalo do velikosti menší velryby. „Pokračujte,“ pokynul jim. „Kadetko Sinaiová, na váš pokyn.“

Ada kývla. „Ano, kapitáne.“

„A hlídejte si čas, děti.“

Žuej se podívala na blikající LED světla na hodinkách.

4:09

4:08

4:07

Dnešní trénink na simulátoru probíhal v přístavním skladu plném obrovských kontejnerů naskládaných na sebe jako dětské kostičky. Uličky mezi nimi tvořily spletitá bludiště. Za čtyři minuty se měl nasimulovaný měsíc vyhoupnout na nejvyšší místo na obloze a energie jin znatelně vzrůst. Tou přizívovali svou moc právě nemrtví. Pokud si s Adou nepospíší, situace se rychle zvrtně a z lovců se stane kořist.

„Připravená?“ zeptala se Žuej.

„Jdeme na to,“ odpověděla Ada, než vytáhla talisman. Ochranná kouzla ovládala z nich dvou rozhodně lépe.

Žuej byla spíš podobná útočnému psovi.

Zatímco Ada šeptala zaklínadla, ze zažloutlého papíru v její ruce začal stoupat kouř a červený inkoust se rozpustil. Jako by něco protnulo vzduch. Nad nimi se rozprostřela zářivá kupole a vytvořila kolem jejich těl ochrannou bariéru.

Ada něco ukázala na prstech. *Po tvé třetí hodině.*

Žuej skočila doprava a Ada doleva, až se jí rozhoupal růžový culík. Brzy ji spolkly stíny a Žuej osaměla.

O kůži se jí otřelo zlověstné očekávání. Když se dnes ráno vzbudila, podivně jí třeštila hlava. Něco bylo jinak. Snad proto, že uběhly přesně čtyři roky od chvíle, kdy...

Zůstala stát jako přimražená a nastražila uši.

Z místa, kam před chvílí ukazovala Ada, se ozvalo tiché zamňoukání děsivě podobné kňourání miminka. Žuej věděla, že je to jen simulace, přesto se jí zježily chloupky na šíji.

Tady.

Slabá stříbrná stužka na pozadí rezavého kontejneru jako cestička šnečího slizu. Obvyčejný člověk by si jí sotva všiml, ale pro někoho jako Žuej, kdo si pečlivě pěstoval svoje duchovní jádro a energii, byla stopa nemrtvého jang-čchi jasná jako slunečný den.

Žuej se zhluboka nadechla a vyčistila si meridiány. Uvolnila končetiny a soustředila svoji jangovou energii. S dalším nádechem si překřížila ruce a máchla meči někam vpřed. Z plic jí vyletěl prudký výdech.

Její tělo a mysl zaplavil známý horečný pocit. Z mečů vtrysklo jasně rudé světlo, jak je naplnila energie jejího ducha. Zbraně se protáhly a jejich špičky se proměnily v rozeklaná ostří podobná blesku.

Zazubila se.

Jin proti jangu. Tak se bojovalo s revenanty. Nemrtví se sytili jangovou energií lidí, ale ta se dala také přetavit v magii, která tyto temné bytosti zabíjela.

Když cítila, jak jí s každým úderem srdce pulzuje v žilách magie, roztočila meče a sebevědomě vykročila vpřed. Ten pocit moci a absolutní kontroly se jí snad ani nemohl omrzet.

Jakmile zahrula za roh, zamířil k ní z protějšího rohu záblesk růžové.

Ada. Zastavila se před kovovým kontejnerem s obrovskou dírou uprostřed.

Tam muselo být hnízdo nemrtvých.

Otázkou ale bylo, kolik oblud už se tam zrodilo. Kňourání zevnitř zesílilo. Něco jako chodidla kříslo o podlahu.

Žuej si upravila meče a v duchu se připravila na všechno, co se teď na ni chystalo.

Z hnízda vylezlo prvních pár nemrtvých. Jejich holá těla i hlavy hyzdily šedivé skvrny, jako by je napadla nějaká nemoc, což nebylo daleko od pravdy. Lišili se velikostí – někteří dorostli do výšky dospělého člověka, jiní zůstali malí jako děti. Zatímco jedni stáli na nohou, další lezli po čtyřech vyzábělých pavoučích nožkách.

Nejdřív mezi ně skočila Ada a šlehla nebezpečně vypadajícím bičem. Žuej se hned přidala, aby ji náhodou někdo nepřekonal. Její meče zahořely novou energií. Prvních pár příšer

vyřídila celkem snadno. Sek sem, světelný paprsek tam. Tvorové poděšeně vypískli a rozplynuli se v obláčku štiplavého kouře a studeném vzduchu.

S krví divoce pulzující v žilách pokračovala Žuej v útoku a pomalu se blížila k hnízdu. Každá nestvůra, která se jí připletla do cesty, zatím skončila mrtvá. Celým tělem jí proudil adrenalin. Pro tohle žila. Pro boj. Pro zabíjení. Pro chvíle slávy.

„Brzdi trochu,“ varovala ji Ada.

„Mám ještě spousty energie.“ Domýšlivé, nicméně pravdivé. Žuej v sobě skutečně skrývala neobvykle mnoho jang-čchi. Jen by si přála, aby za to zjištění nemusela zaplatit její matka životem.

„Tohle je moc snadný. Zatím jsem se ani pořádně nezapočila,“ řekla Ada a práskla bičem do dalšího nemrtvého. „Něco se chystá.“

„Trénujeme už celé roky. Prostě nám to jde.“

Jenže někde v hloubi duše Žuej věděla, že Ada má pravdu. I když zakrátko měly končit školu, pořád byly jen kadetky a do terénu se dostaly jen v rámci hlídek pod dohledem mentora. Tento tréninkový program testoval jejich připravenost na *opravdový* noční lov, nebezpečnou výpravu, při níž exorcisté čistili hnízda nemrtvých po celém městě.

Ostatní starší kadeti, kteří si simulací prošli, museli složit slib mlčenlivosti, ale vraceli se na kolej malinko bledí, utahaní a s vyčerpanou zásobou energie. Jeden z lidí, kteří s nimi chodili do školy, Tešin Mak, po akci celé dva dny prospal.

Zatím byl ten test *podezřele* snadný.

Něco hlasitě píplo.

Žuej tiše zanedávala. Na hodinkách jí zablikaly červené nuly. Výpršel čas a nad jejich hlavami jasně zapláhl měsíc.

„Teď začíná ta opravdová zkouška,“ zadívala se na ni zachmuřeně Ada.

Sotva to dopověděla, rozlehlo se halou nelidské zavytí.

Z hnízda vylezla průsvitná, člověku podobná postava. Její kontury pomalu nabývaly na hmotě, až před nimi stála žena s tmavýma očima a dlouhými vlasy. Na rozdíl od ostatních nemrtvých vypadala až příliš lidsky. Tak lidsky, jak jen nemrtvá...

„Pozor!“ vykřikla Ada.

Příšera se ohnala nehty po Žuejině tváři.

Žuej uhnula, ale bylo to o vlasek. Vytáhla z rukávu talisman a zakřičela zaklínadlo. Něco ji popotáhlo za duchovní jádro a papírek vzplál. Vedle ní se objevila rudá lana, která jen sršela energií, jak do nich Žuej soustředila svou moc. Potom ukázala prstem na nestvůru. Lana prolétla vzduchem a omotala nemrtvou. Ta bolestně vrískla a vzduch naplnil puch spáleniny.

Žuej k ní s meči v rukou přiběhla. Řev ustal.

„Puf,“ zašeptala. Každý další odstraněný nemrtvý jen tišil její bolest. Bylo to jako lék, jako opiát, na kterém byla závislá.

Na druhé straně střílela Ada z kuše střely nabitě čchi, které do útočících nemrtvých vypalovaly díry tak veliké, že je okamžitě zničily. Experimentální zbraně od Tešinx sice vždycky nefungovaly, jak měly, ale tahle kuše se osvědčila lépe, než Žuej čekala.

Jenže nemrtví, kteří šli po Adě, byli celkem obyčejní – nebo aspoň takoví, které Žuej po letech tréninku za obyčejné považovala. Bez lidských tváří a výrazů, podobní spíš ghúlům než inteligentním bytostem. Nedokázali srozumitelně mluvit a z pocitů znali jen a jen hlad.

Ta nemrtvá žena, která před chvílí zaútočila na Žuej, byla z úplně jiného těsta.

Ozvalo se zajíknutí.

Teď se k Adě plazil malý chlapec. Představovala si to Žuej jen, nebo opravdu vypadal jako Aidan?

Ada praskla bičem. Smrtící kovový hák na jeho konci zasáhl nemrtvého klučíka rovnou do hrudi.

Ada se zoufalým výkřikem zatáhla.

Kluk se vypařil v oblaku dýmu a studeného vzduchu.

Ada byla bledá jako stěna a ruce se jí třáslly, když zírala na prázdné místo, kde ještě před chvílí stálo to dítě.

Žuej k ní hned přiběhla. „Jsi v pořádku?“

„Nic mi není,“ odpověděla Ada, i když vypadala, jako by se měla každou chvíli rozplakat. „Jdeme na ten zbytek.“ Bez dalšího slova odběhla.

Žuej se vydala za ní, ale cosi ji zastavilo.

Za tebou.

Otočila se s pozvednutými meči v očekávání dalšího nemrtvého.

Jenže místo toho...

Jeden z jejích mečů cinkl o podlahu.

Opravdu to byl netvor, jen... jak tohle bylo možné?

Žuej vídala jeho tvář znovu a znovu v nočních můrách – jeho pokřivený, výsměšný škleb, hladové oči, masité čelisti a jizvu na krku v místech, kde končily černé vlnité vlasy. Měl dokonce stejné šaty jako té noci – džíny a košili s modrým vyšíváním.

Uši jí naplnil matčin křik a začaly ji svědit jizvy na nohou. Bylo jí znovu čtrnáct a chodila do úplně obyčejné školy jako všichni ostatní vrstevníci.

Té noci visel na obloze úplněk a v politických kruzích se mluvilo o nutnosti zavést zákaz vycházení, který ale ještě nebyl vydán. Bylo pozdě, ale Žuej trvala na tom, že si skočí na Noční trh pro bonbony. Měla zrovna narozeniny a chtěla si na něčem pochutnat. Netušila, že v sobě nese silné duchovní jádro a že její energie přitahuje nemrtvé o to snadněji. Ještě nikdy se jí nic takového nestalo.

A tak, když k její matce přistoupil nějaký člověk, aby se v tiché ulici vedoucí k jejich domovu zeptal na cestu, nad tím Žuej vůbec neuvažovala. Jen v ní něco tak podivně poskočilo.

O nemrtvých se přece jen tvrdilo, že vypadají groteskně a ne jako lidé.

V tu chvíli ten muž ale vycenil zuby a skočil.

Zvláštní, jak se člověku ve zlomku vteřiny může navždy změnit život. Máma byla mrtvá a Žuejin život vzhůru nohama. Kdyby tehdy máma neustoupila, že půjdou pro sladkosti, kdyby si Žuej nepostavila hlavu a nevztekala se... Byla by máma ještě naživu a ona by se na sebe nemusela každé ráno dívat do zrcadla s nenávisť.

A teď na ni zírala příšera s tváří matčina vraha.

V očích ji zaštipaly horké slzy. Přesně na tuto chvíli se celou dobu připravovala. Trénovala, aby toho šmejda mohla sundat, kdyby ho někdy ještě zahlédla. Čtrnáctiletá Žuej totiž při zápisu na Sing-šanskou akademii slíbila svému budoucímu já právě takovou odměnu.

Jenže osmnáctiletá Žuej stála jako přikovaná. Strachy zamrzla na místě.

Nemrtvý se usmál. „Pamatuješ?“ Popadl ji za krk, až se jí jeho ledové prsty zaryly do masa. „Jestlipak chutnáš tak dobře jako voníš?“

Něco ostrého se jí zařízlo do kůže.

Do kostí se jí dala zima.

Ne, křičela v duchu, když si konečně uvědomila, co se děje. Ten nemrtvý z ní sál energii a byl připraven ji vycucnout do poslední kapky. Takhle se cítila její máma, když umírala? Tohle byl osud, před nímž Žuej ochránila?

„Žuej!“

Ve vzduchu se něco zablesklo.

Ada se probojovávala k ní.

„Je to jen simulace, Žuej! Není opravdový! Tak se soustřed!“

Žuej zamrkala.

Soustřed' se. Ta příšera skutečně nebyla opravdová. Jako všechno tady. Realitou ovšem zůstávalo, že její máma byla

navždy pryč. Hněv jí vlil do paží novou sílu. Tohle byla její šance zabít matčina vraha. I když to byl jen jeho obraz, jen atrapa, něco si slíbila.

Sáhla až na dno své duše pro zbytky energie, které jí ještě zůstaly. Blízko její ruky něco zablikalo.

Nemrtvý jí pustil krk. „Co to děláš?“

„Zabím tě,“ prskla a máchla vši silou paží.

Problesklo rudé světlo.

Potom se kolem prohnal poryv studeného vzduchu a ona padla na zem. Přistála v divné pozici na boku. Byla vyčerpaná. Prázdna jako odhozená nádoba. Když se jí zamlžil zrak a ztmělo před očima, zaslechla ještě v reproduktoru Popelův posměšný hlas.

„Kdyby tohle byla skutečnost, kadetko Žu I Linová, byla byste mrtvá.“

3

Žuej

Žuej ignorovala léčitelovo žadonění, aby ještě zůstala, a opus-tila marodku, sotva se probírala. Potom zamířila rovnou za Te-šinx s prosbou o kuši. Sama viděla, co takový malý nástroj dokáže, a celá se trásla na to, až ho taky dostane do rukou. Další hodinu pak strávila sama v pokoji na koleji, kde se se zbraní pomalu seznamovala, zatímco ji svírala úzkost nad otázkou, jestli udělala zkoušku, nebo ne. Nezbylo ale než počkat na Adu.

Odpověď přišla v podobě zaklepání na dveře.

Žuej vyskočila z postele. „Máme to?“

„Samozřejmě že ne.“ Ada vešla dovnitř s očními linkami rozmazanějšími než obvykle. Skopla si z chodidel boty a tmavě modré školní sako přehodila přes židli. „Když jsi omdlela, šli po mně všichni najednou a já už jich tolik nedokázala zabít.“

„Napily se ty potvory z tebe?“ zeptala se Žuej, zatímco si masírovala paže. Ještě pořád se nemohla zbavit pocitu, který měla v té hale. Jako by se topila v ledové vodě.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Ada. „Když bylo jasné, že jsi úplně mimo, a já jsem nikam nepostupovala, Popel ten program zastavil. Já jsem ti říkala, že máš trochu brzdit, Žuej. Nejsme bezedné studnice energie a máme své hranice. Dokonce i ty. Měla jsi mě poslechnout. Pamatuješ, o čem jsme se bavily?“

„O tom, že lov na nemrtvé je týmový sport?“ zavrčela mrzutě Žuej, když si vlezla zpět do postele a přetáhla si deku přes hlavu. Spolupráce s ostatními nebyla zrovna její silná stránka a taky si vybírala, s kým chce trávit čas. To nebyla zrovna ta nejlepší vlastnost pro povolání exorcistky, ale Žuej prostě na ostatní spoléhat nemohla. Dřív nebo později by ji všichni zkla-

mali. Byla to jen otázka času. Takhle by dokázala v kostce popsat celé lidstvo.

Postel se prohnula pod tíhou Adina těla.

Žuej ucítila, jak ji něco štouchlo do žeber, a tak vykoukla zpod peřiny. „Promiň. Já vím, že jsi to chtěla udělat na první pokus.“

„To je dobrý,“ povytáhla koutky kamarádka, která se na Žuej nedokázala nikdy dlouho zlobit. „Aspoň máme další šanci to tomu programu pořádně natřít. A tentokrát budeme připravenější, když už víme, o co tam jde.“

„O to, čeho se nejvíc bojíme? Abychom se tomu uměly postavit?“

Ada jen kývla. „Pěkně podlej trik – a to dokonce i na Pope-la. Nemůžu uvěřit, že ten systém takhle naprogramoval. Ten nemrtvý kluk vypadal přesně jako Aidan a já,“ přerývaně se nadechla, „jsem mu udělala díru do hrudníku.“

Bylo snadné zabíjet revenanty, když vypadali jako nelidské příšery, jako něco děsivého a *jiného*. Jenže Aidan, skutečný Aidan, Adin úplně obyčejný a nemagický bratříček, kterého nade vše zbožňovala... Kdyby se náhodou někdy proměnil v nemrtvého a udržel si lidskou podobu, musela by ho stejně zabít.

Protože už by to nebyl on. Byl by netvor, připomněla si Žuej.

Ada si pohrávala se záhyby Žuejiny sukně. „Ten poslední, kterého jsi na simulátoru zabila, než jsi ztratila vědomí... Či měl podobu?“

Žuej se zvedla.

Přejela prsty po ramínkách ve skříni a vytáhla tmavě modrý vojenský kabát se zlatými knoflíky a emblémem akademie nad náprsní kapsou. Položila ho do nohou postele a šla najít ještě svetr.

„Toho nemrtvého, který mi zabil mámu,“ řekla nakonec trochu ochraptěle.

Někde za zády se jí ozval rozezlený skřek, a než se nadála, ocitla se v objetí vonícím jako zelené jablko.

„Toho odporného, nechutného zmetka? Já... nemůžu uvěřit, že ti tohle Popel udělal! Jako by nestačilo, že ten test naplánoval zrovna na dnešek,“ dodala kamarádka s dalším zlostným zavrčením.

Žuej ji opatrně odstrčila. „Počkej. Musím se obléct.“

„Ale proč?“ rozhodila Ada popuzeně ruce. „Proč si ten program vybral zrovna tyhle divný monstra, aby nás vyzkoušel? Nemrtví nemluví a nemají ani tvář, ani osobnost nebo...“

„Ale *hybridi* dokážou mluvit a vypadají úplně jako my,“ připomněla jí Žuej.

Ada se prudce nadechla.

Hybridní nemrtví sice oficiálně neexistovali, ale nebylo kadeta, který by o nich neslyšel vyprávět. Prý vypadali a vystupovali jako lidé – klidně jako někdo z blízkých –, ale pak se vás pokusili zabít. Většina kadetů to však měla za pouhé povídačky.

Jenže Žuej věděla své.

„Já vím, co mi teď řekneš, Ado. Povíš mi, že ten program dal příšerám lidskou podobu, aby nás zaskočil a vyzkoušel naši duševní odolnost, a že hybridi ve skutečnosti neexistují. Jenže jen proto, že o nich zatím neexistují žádné věrohodné informace, nemůžeme tvrdit, že nejsou. Sama vím, co jsem té noci viděla.“

Ada jí stiskla ruku. „Já ti přece věřím. Ale... snět přece lidi nakazit nemůže.“

„Možná může a my o tom zatím nevíme.“

„Možná. Ale jak Popel vůbec věděl, jak ten zmetek vypadal?“

„Asi se poptal,“ pokrčila rameny Žuej. „Když máma umřela, cech chtěl vědět spoustu věcí, pamatuješ? Řekla jsem jim všechno, na co jsem si vzpomněla, a dokonce nakreslila i obrázek.“

Ne že by jí někdo věřil. Řekli jí, že se jí jen něco zdálo a že v té hrůze jednoduše měla bujnou fantazii. *Přesto mě doporučili ke studiu na akademii.*

„Rozhodně by to vysvětlovalo, proč mají poslední dobou exorcisté takové potíže,“ řekla nahlas. „A proč teď v jednom kuse chodí na noční lovy. Nemrtví už jsou jiní. Jsou...“

„Žuej,“ skočila jí do řeči Ada.

„Podívej, já už o tom nechci mluvit, ano?“ Zvedla hlas, i když ji to vzápětí mrzelo. Nechtěla si na kamarádce vylévat zlost, jen ji trápilo, jak mohl ten program vytvořit z mizerného obrázku, který načmárala před čtyřmi lety ještě jako dítě, tak dokonalou podobu. Bylo to vůbec možné? Jak jinak by tohle Popel věděl, když ne z jejích starých záznamů?

Nasoukala se do džínů a hodila na sebe kabát. Když se jí ruka zachytila v rukávu, malinko se zašklebila.

„Bolí tě rameno?“ zeptala se Ada. „Pěkně tvrdě jsi na něm přistála. Počkej, pomůžu ti.“

Žuej zatínala zuby, aby ani nehlesla, když jí paží, kterou Ada opatrně vedla do rukávu, projela ostrá bolest. Místo toho jen mlskla a rukou napodobila pistoli. „Jsem v pohodě. Máme na škole ty nejlepší léčitele, ne?“

Adu to příliš nepřesvědčilo.

Žuej si nejdřív zapnula pás kolem těla a potom do jeho kapes pečlivě umístila talismany i novou kuši.

„Co to děláš?“ divila se Ada. „Ještě není čas jít na hlídku. Měla by sis trochu odpočinout. Vlastně bys dnes asi měla zůstat na koleji. Určitě by tu směnu někdo vzal za tebe. Je to jen rutina.“

Žuej zavrtěla hlavou. „Rozhodně nehodlám zameškat trénink.“

Ačkoli byly hlídkové trasy kadetů umístěné daleko od hnízd nemrtvých, aby se dorostu nic nestalo do té doby, než bude připravený vyrazit na skutečný noční lov, občas se jim přece jen

do cesty připletl nějaký zatoulaný netvor a Žuej si nehodlala nechat ujít příležitost nějakého zabít.

„Jdu na první linku, která z ostrova pojede,“ řekla Adě.

„Chceš znovu do chrámu? Myslela jsem, že uctít mámu už jsi byla včera.“

„Teď ale jdu mrknout na tátu,“ zalhala tak lehce a nenuceně, že jí ta slova sklouzla ze rtů jako rozpuštěné máslo. Žuej nešla za tátou. Dnes byl den, o kterém žádný z nich v přítomnosti toho druhého nemluvil. Pokud byla matka článkem, který je oba spojoval, pak je její smrt zase rozdělila.

„Tak to já asi strávím odpoledne nad kampaní do studentské rady osamělá jako kůl v plotě. Počítala jsem, že mi pomůžeš, Žužu.“ Ada jí se smíchem přehodila nerovnou ofinu do obličeje.

I když Žuej ta odporná přezdívká lezla na nervy, musela se usmát. Stejně si za to mohla sama, když se s ní Adě svěřila. Kamarádka se jen snažila trochu odlehčit hřbitovní náladu, která v pokoji panovala. Vždycky nějak instinktivně vycítila, kdy Žuej trochu vyprovokovat a kdy se naopak stáhnout. To proto byly nejlepší kamarádky.

Mnoho spolužáků jejich podivné přátelství uvádělo v údiv. Někdo o něm možná i pochyboval – ostatně jako sama Žuej, když si říkala, jakou kliku měla hned první den školy, když rozpačitě přešlapovala před třídou, přesvědčená, že sem nepatří, protože nevěděla ani zbla o exorcismu nebo magii. Otočila se na patě a utíkala, jenže se na chodbě srazila s holkou s uličnickým výrazem a třeshňově rudými vlasy. Ta hned prohlédla Žuejin podmracený výraz a odhalila za ním strach. Potom se rozhodla, že z nich budou kamarádky, a tak se to také stalo.

„Proč se na mě takhle díváš?“ zeptala se teď se zvědavým úsměvem.

„Jen tak,“ pokrčila Žuej rameny a raději se otočila. Loni spolu dokonce jeden měsíc plný zvrátů chodily, než to Ada

odpískala. Rozešly se ale přátelsky – jen někdy si Žuej přála, aby ten vztah nikdy neskončil. Jenže pouhá skutečnost, že svoji nejlepší kamarádku měla nade vše ráda, ještě neznamenalala, že ji taky *miluje*. Vlastně si začínala myslet, že láska – nebo přinejmenším její romantická podoba – není pro ni. Beztak to byl jen podvod. Jednomu to vždycky zlomilo srdce – ať už to udělal ten druhý, nebo to způsobily okolnosti. Její táta miloval mámu víc než vlastní život a podle toho taky dopadl.

Naskládala zbraně do tašky a tu si potom hodila přes rameno. „Jak ta tvoje prezidentská kampaň vlastně pokračuje?“

„Chaoticky. Mám na ní ještě hromady práce.“

„Lidi tě určitě budou volit – byli by úplně pitomí, kdyby ne. Jsi přirozená vůdkyně a se všemi se dokážeš dohodnout. Neprodáváš se pod cenou.“

Ada se zašklebila, než popadla sáko a znovu vklouzla do bot. Ten výraz Žuej nezmátl – dobře věděla, že kamarádce udělala radost.

„Však se brzy ukáže – příští týden se budou počítat hlasy. Uvidíme se dnes na hlídce. A přijď včas, jinak si to od Popela zase slízneš. Jo a...“ zastavila se ve dveřích, „pozdravuj ode mě tátu.“

Něco v Adině výrazu nehrálo. Jako kdyby věděla, že před ní Žuej něco tají. Jenže potom vesele odhopkala z místnosti a Žuej zase osaměla.

Tiše tam stála a nehtem si přejížděla po drsné kůži prstů. Možná že jednoho dne se svojí nejlepší kamarádce bude moct svěřit úplně se vším. Prozradí jí všechna tajemství i lži.

Jenže teď platilo, že čím toho Ada ví méně, tím bezpečnější to pro ni je.

4

Žuej

Když Žuej vystoupila z metra přímo v tlukoucím srdci města, uvítalo ji trapně melancholické mrholení. Kapičky se jí sotva dotkly kůže, přesto jí padaly do očí, a tak si podrážděně otřela tvář a zamžourala. Na pozadí podzimní oblohy a domů v barvě dešťové vody se tyčil lesklý mrakodrap ve tvaru nože.

Hlavní stan cechu exorcistů.

Sevěřela ruce v pěst. Jednoho dne to dokáže. Jednoho dne se tam dostane.

Se sluchátky v uších a očima upřenýma někam do prázdna, aby se vyhnula cizím pohledům – nebo ještě hůř, pokusům o rozhovor či otázkám na cestu –, přeběhla Žuej úhlopříčně křižovatku. Následovala kanonáda rozezleného troubení. Všichni, kdo v tomto městě žili dost dlouho, ale věděli, že semaforey pro chodce tu jsou spíše jako doporučení než jako pravidlo, což ovšem neznamenalo, že se to řidičům musí nutně líbit.

Zprávy na budovách divoce blikaly.

ÚPLNĚK UŽ ZÍTRA... ZÁKAZ VYCHÁZENÍ OD 21:00...

VŠICHNI OBYVATELÉ MUSEJÍ ZŮSTAT UVNITŘ AŽ DO

SVÍTÁNÍ...

Proti zavedení zákazu vycházení protestoval málokdo. Zůstat doma o každém úplňku, nebo kdykoli se plánoval noční lov, byla jen malá cena za bezpečí. Ale co asi budou titulky do světa křičet zítra? Poslední dobou se ráno objevovala těla na ulicích a chodnících – všem na očích. Studená a ztuhlá, s vykulenýma očima a otevřenými ústy, jako by lapala po vzduchu. Jinak ale netknutá. Lidé bez magie sice nemrtvé neviděli, mrtvolý na ulicích ale jasně svědčily o tom, že sami *byli viděni* a stali se kořistí.

Žuej si přehodila kabát přes loket, aby zakryla emblém školy. V médiích se zatím přehazovaly dohady o vině jako horký brambor. *Nová generace exorcistů: talenty, nebo nafoukaní rozmazlenci?... Dokážou nás mladí vymítači zachránit, nebo máme problém?... Takhle zněly některé nedávné titulky a polemické články.* Sing-šanská akademie a cech exorcistů byly zavedené a vážené instituce, ale jejich reputace závisela na tom, jak občané odhadovali jejich schopnosti.

Žuej si s tím zatím příliš starosti nedělala, přesto ale nechtěla, aby ji někdo identifikoval jako kadetku. Nestála o to, aby někdo věděl, kam míří. Bez saka s nášivkou byla jen další neznámou tvář v davu, které si na přelidněné ulici sotva kdo všimne.

Odbočila z hlavní a přemýšlela o zprávě, kterou dostala dnes dopoledne. Stálo tam něco o novém úkolu a prosba, aby se zastavila, až bude mít volno. Zesílila hudbu ve sluchátkách a ignorovala, jak překotně jí tluč srdce, sotva pomyslela na to, kdo jí tu textovku poslal.

Zanedlouho dorazila do čtvrti schované mezi mrakodrapy. Mrholení ustalo a zpoza mraků vykouklo sluníčko. Žuej se třásla kapky z kabátu a odhrnula si provlhlou ofnu z očí.

MORT STREET

Nápis na ceduli byl už poškrábaný a okolí podstatně méně okázalé než turistické pasti a upravené parky, které Žuej nechala za zády. V puklinách na cestě plné muld rašily pampelišky a na značku jednosměrky někdo nastříkal něco sprejem. Žuej se sehnula, aby si utrhl květinu. Foukla do pampeliškového chmýří a skoro, skoro by si i něco přála, ale nakonec se přece jen rozhodla, že na takové dětinské věci vlastně už nevěří.

Řada obchodů na konci ulice vypadala omšele – okna zakrytá okenicemi a některé dveře zabetonované. Dokonce i mozaikové dlaždice na chodníku, který obchody odděloval od cesty, byly otlučené tak, že pod nimi prosvítal prašný cement. Přesto

z té řady unavených budov vzdorovitě vyčníval jeden známý dvoupatrový dům.

Natřený jasnou oranžovou, červenou a alabastrovou barvou působil obchod jako radostné zavýsknutí v nudné běžové. Vyčníval z řady stejně jako mág, který v něm bydlel. Markýzu zdobily lucerničky z červeného papíru, které se pohupovaly ve větru jako ruce mávající na uvítanou. Zizi je v noci rozžihal společně se světelnými řetězy, které jen tak halabala a bez zvláštního důvodu rozvěsil na bránu.

Když Žuej přišla blíž, sledovala očima zakroucený reliéf mořské pěny vyrytý do pilířů domu. Nástěnné malby starých bohů zapuštěné do fasády jako by najednou ožily. Znovu slyšela mámin tázavý hlas: *Myslíš, že tenhle dům má nějaký příběh, Žu-er?*

Když byla malá, stálo tu takových barevných budov víc a ona kolem nich chodila s mámou na procházku, kdykoli se táta věnoval výzkumu. Objevovaly spolu zapadlé uličky města, v jejichž rozích se krčily staré svatyně se střechami zdobenými kamennými draky a základy plnými příběhů z minula. Žuej se moc ráda cpala sladkostmi z mungo fazolí a ořechovým dortem z malých pekařství, která na cestě mījely. Vždycky se zasnila a vymýšlela si o místech a lidech, které tam s mámou potkaly, nejružnější příběhy.

Jenže jak šel čas, srovnalo město svou historii se zemí a vystavělo nové titány zítřka z oceli a skla. Město jejího dětství se vyvíjelo dál, ale nějaká část Žuej uvízla v minulosti ze strachu, že i vzpomínky na mámu jednou vyblednou a zmizí stejně jako ty staré čtvrti.

Srdce se jí sevřelo bolestí. Mámě by se Ziziho malebný domeček moc líbil.

Dost.

Nepřišla sem přece fňukat nad minulostí.

Jakmile se ujistila, že tu je sama, proklouzla brankou na dvorek před domem. Lidé za Zizim chodili z nejružnějších důvodů.

Někteří byli ochotní štědře zaplatit za zaklínadlo, talisman nebo amulet, či jen za to, aby jim někdo potvrdil, že jejich magické předměty jsou pravé. A tak dále. Zizi poskytoval všemožné služby všemožným zákazníkům – takovým, s nimiž by se exorcistka ve výcviku neměla vůbec ukazovat.

Ačkoli bylo veřejným tajemstvím, že v útrobách města bují černý trh s magií a nadpřirozenem, úřady to zatím nechávaly být. Rada cechu byla sice pověřena tím, aby dění na trhu měla na očích, ale v rámci rovnováhy mezi morálními výšinami a pragmatickou nutností ty oči ráda přivřela. Lidé, kteří se věnovali každodenní magii, kouzelníci jako Zizi, a místa jako Noční trh měli většinou od úřadů pokoj, pokud se drželi v mezích. A nikdo nebyl takový blázen, aby si radu cechu exorcistů vědomě rozhněval.

Žuej věděla, do jak nebezpečné hry se tu pouští. Kdyby se Zizi dostal do křížku s cechem, znamenalo by to problém i pro ni. Ruka cechu byla dlouhá a její stisk dost pevný na to, aby zadusil všechno, co cech považoval za hrozbu vůči svému dobrému jménu nebo věci. Ale Zizi po sobě uměl zamést stopy a byl jediný, kdo Žuej mohl mít ve svých službách.

S hlubokým povzdechem otevřela dveře.

V nose ji polechtala vůně santalového dřeva ze zapálené tyčinky. Až se jí z toho kouře rozslzely oči. Rozkašlala se a jediným trhnutím otevřela okno. Vánek počechral hromádky pekelných peněz na políčkách. Byly to falešné bankovky používané jako obětiny k prastarým rituálům. Střešním oknem sem pronikalo světlo a dopadalo přímo na kamennou fontánku uprostřed. Voda se třpytila a příjemně probublávala. Jen po mágovi tu nebylo ani stopy.

„Zizi?“ zavolala Žuej. „*Zízi!*“

Vytrhla si z uší sluchátka a pokračovala domem až k malé místnosti vzadu, která se otvírala do vrtošivé zahrady porostlé popínavkami. V jejím středu se tyčil strom s větvemi plnými

nádherných, naducaných šeríkově modrých a fialových květů. Vistárie už sice měly po sezoně, ale Zizi tu svou přinutil kouzlem kvést celý rok, protože se mu líbily její barvy.

Sám Zizi odpočíval na lenošce ve své obvyklé lenivě nenucené póze, která Žuej tak popuzovala. Oči měl zavřené a na uších sluchátka. Z koutku úst mu visela nezapálená cigareta. Žuej ho nikdy neviděla kouřit, ale bez cigarety také ne. Mohl to být jen neurotický zvyk, kdyby ovšem Zizi nebyl tou nejklidnější osobou, kterou Žuej znala. Někdy držel cigaretu jen tak mezi prsty a mával jí, zatímco mluvil. Jindy si ji zastrčil za ucho, takže se Žuej vždycky musela držet zpátky, aby mu ji nevytáhla.

„Zizi!“ naklonila se k němu.

Poplašeně se posadil a hlasitě zaklel. Oči měl podivně zakažené. Snad opravdu nespál? A to si Žuej myslela, že spánek jen předstíral.

Na jeho hubené postavě viselo modrobíle pruhované pyžamo poseté červenými srdíčky. Pod kabátkem zahlédla Žuej kousek tetování. Když si Zizi všiml, jak na něho zírá, vzal si svůj oblíbený kardigan a zapnul ho na knoflíčky jako puntičkářská babička.

Žuej vlastně nevěděla, jestli to opravdu je jeho *oblíbený* svetr, ale měl ho na sobě tak často, že si to myslela. Jednou se ho zeptala, proč se nikdy nepřevléká z pyžama. Ziziho ta otázka překvapila, jako by odpověď na ni byla zcela zjevná. *Protože je pohodlné*, řekl tak ostře, že už se ho na výběr oblečení raději nikdy znovu neptala.

„Zrovna jsem spal, Žužu,“ zabručel.

Už zas. Znovu ta příšerná přezdívka, kterou si vymyslel ve chvíli náklonnosti, poté co Žuej úspěšně vyměnila zaklínadlo za nudně vypadající konvičku na čaj, po níž celé měsíce prahnul. Byla totiž začarovaná tak, že z každého čaje udělala chutný jed, a Zizi plánoval večerní dýchánek s méně příjemnými živly magického podsvětí.

„Jsem tu,“ šlehla po něm nevrlym pohledem.

„To vidím,“ zazubil se Zizi tím svým podivným způsobem. Žuej si vždycky říkala, že přesně takhle se asi kření okouzlující masový vrah, než se vrhne na oběť.

„Takže?“ nadhodila. „Jakou máš pro mě práci?“

„Před pár týdnů se tu objevil zákazník s poněkud zvláštním přáním, a tak tu teď mám zaklínadlo, které bych potřeboval ozkoušet.“

„Jaký zákazník?“

„To nevím,“ pokrčil rameny mág. „A taky je mi to fuk. Vůbec se mi ale nelíbilo, jak páchl. Ale co naděláš – obchod je obchod a on nabídl slušný honorář.“

Ziziho reputace závisela na jeho diskrétnosti, takže Žuej věděla, že víc z něho nevytáhne. Zadívala se mu do tváře v naději, že tam objeví nějaká vodítka, jenže marně.

Vypadal... no prostě jako Zizi. Tmavá, zvlněná ofina přes oči až k lícím kostem jako ze žuly. Nos jako dýka, čelist ostře řezaná a protáhlá liščí tvář zjemněná očima pod linií víček a za lesem hustých, tmavých řas. Duhovky měl tak neskutečně modré jako ta nejžhavější část plamene. Žuej si vždycky myslela, že má laskavé oči, a ty ji také jako první zaujaly, když Ziziho před čtyřmi lety potkala.

Když se jí oné osudné noci dotkl ten nemrtvý, zaplálo jasné světlo a nějaká síla ji odhodila na plot, takže se jí do nohy zaryl kus ostnatého drátu. Ztratila vědomí. Když znovu přišla k sobě, příšera byla pryč a ona ležela vyčerpaná a bolavá na ulici. Z rány jí do puklin v zemi odkapávala krev a bolel ji každý sval, jako by ji přejel nákladák. Byla příliš rozrušená na to, aby se pohnula nebo volala o pomoc, a tak tam jen ležela a otupěle zírala na mámino studené tělo.

Najednou se objevil pár očí. Světlo v temnotě. Kluk v jejím věku. Hubený, tmavovlasý, v károvaném pyžamu a s křivým úsměvem na tváři.

Neboj, jsem tady s tebou, zašeptal a vzal ji za ruku.

Nejdřív si Žuej myslela, že ztratila příliš krve a trpí halucinacemi. Jenže ten kluk byl skutečný a zachránil ji.

Dnešní Zizi si hlasitě odkašlal. Od té doby vyrostl a na těle měl teď kromě šlach i svaly. Pořád to ale byl ten kluk, kterého potkala před čtyřmi lety. Kdykoli se na ni podíval, nakláněl zaujatě hlavu a oči se mu zvědavě třpytily, jako by právě narazil na nový svět plný zázraků.

Důkladně si promnul prsty ušní boltec.

Žuej se váhavě pousmála. Místo obvyklých stříbrných kruhů měl v uších náušnice, které mu kdysi z legrace darovala ona: plastové kreslené postavičky duchů zavěšené na stříbrných řetízích. Všechny navíc měly červené tváře. Zardělí duchové. Tehdy jí řekl, že jsou příliš dětinské, přesto je občas nosil.

Žuej si povzdychla. Pletla se. Tenhle kluk nebyl žádný okouzlující masový vrah. Vypadal spíš jako štěně dobrmana, které vyrostlo příliš na to, aby bylo ještě roztomilé. Vycvičili ho jako hlídacího psa, jenže ono ještě pořád rádo aportovalo starou pískací hračku.

Zizi se rozzářil a otevřel náruč.

Žuej ho ignorovala. Otočila se a zapadla zpět do domku. Ziziho žabky pleskaly za ní.

„Dneska mě neobejmeš?“ zavolal za ní, když vešli do kuchyně.

Žuej dobře slyšela jeho fňukání. „My dva se přece neobjímáme.“

Zizi se před ní otočil na patě. „A já s tím souhlasil?“

Jemně ho odstrčila loktem. Zasmál se, opřel se o kuchyňský ostrůvek a líně se protáhl. Pokusila se nezírat, když se mu přitom zvedl kabátek pyžama a odhalil hladkou kůži nad jeho boky.

„Dneska jsi obzvlášť naježená,“ neodpustil si Zizi. „Něco ve škole?“

„Měl jsi nechat otevřené okno.“ Žuej se rozhlédla. „Kde je Mao? Neříkej mi, že jsi ji nechal uvnitř v tom příšerném dýmu z vonných tyčinek!“

„Tak tohle tě žere?“ vypískl Zizi fistulí. „Maó, Maaóóó!“

Něco cinklo.

Do kuchyně přiběhlo černé klubíčko. Mao skočila na mramorový ostrůvek a za hlasitého předení se začala Zizimu otírat o paži. Ten kočku láskyplně poškrábal mezi ušima. „Vidíš? Vůbec nic jí není. Má teď moje oblíbená učnice klid v duši?“

Žuej vzala Mao do náručí. „Já nejsem žádná tvoje učnice, ale sing-šanská kadetka.“

„Jaká tragédie, že tě ti zbedněnci dostali.“ Zizi nikdy nepomněl vyjádřit zklamání ze skutečnosti, že chodí na akademii.

Zabořila tvář do teplého kočičího kožíšku a zabručela: „Proč se té škole pořád posmíváš?“

„To přece víš sama,“ spustil Zizi a začal odpočítávat na prstech: „Zaprvé, akademie je propojená s cechem a tihle nafoukaní panáci si o sobě myslí, že jsou něco víc, protože na nich závisí bezpečnost obyčejných lidí. Zadruhé chce cech kontrolovat, jak se bude používat magie, a tak nutí mladé lidi, aby se zapsali na akademii, kde jim pěkně vymyjí mozky a přetaví je v tupé vojáčky bez vlastního názoru. Jenže magie by měla plynout volně a taky by se měla dál objevovat. Potřebujeme experimentovat a vytvářet nové cesty k pokroku, pokud se těch nemrtvých chceme navždy zbavit, a taky...“

„My přece *nevíme*, jestli ty příšery dokážeme úplně zničit,“ ohradila se Žuej. „Existují, protože je tu snět, o níž *nevíme* ani to, co přesně je, ani jak ji zastavit. Pravdou je, že se všichni spoléhají na ochranu exorcistů, a já mám k hloupému pěšákovi bez vlastního názoru dost daleko. Akademie nám nic nenutí a ty bys to věděl, kdyby ses obtěžoval tam chodit se mnou.“

Jejich pohledy se setkaly. Tmavé oči plné výzev a ty světlejší spíš pobavené.

Život lidí s vysokou energií jang-čchi byl protkaný nebezpečím. To Žuej ani nemusela říkat. Zizi to dobře věděl. Nemrtvé přitahoval stejně jako ona. Kdyby nevěděl, jak se bránit, byl by snadnou kořistí.

Kouzlům se člověk naučil dvěma způsoby: na akademii, nebo v magickém podsvětí. Akademie a cech slibovaly slávu, čest a pomstu – všechno, po čem Žuej prahla. Už si vybrala a Zizi dávno také.

„A hlavně,“ zvedl mladý čaroděj další prst, „jsou ty vaše uniformy jako pěst na oko.“

„Tak proč se se mnou vůbec bavíš?“ zamumlala Žuej a postavila kočku opatrně na zem.

„Jsi užitečná.“

Zašklebila se.

Jenže to opravdu byla. Když ji Zizi zachránil, zjistila Žuej, že přišel už jako malý o rodiče a vyrostl u babičky, která měla pekařství. Brzy se ale z domu odstěhoval, aby si založil vlastní podnik, a krátce nato už Žuej testovala jeho možná nebezpečné a rozhodně zakázané talismany a magické předměty. Za to od něho dostávala příjemnou sumu peněz, která pokryla ty náklady na život, na něž školní stipendium nestačilo.

Kromě toho jí byl Zizi užitečný i jinak. Měl přístup k informačním zdrojům, které Žuej chyběly. Jejich vztah byl pouze obchodního charakteru – tak si to aspoň na začátku namlouvala, jenže jak šel čas, něco se mezi nimi změnilo.

„A taky,“ pokračoval Zizi, „se i přes tvoji rozmrzelost raduju z tvé přítomnosti.“

Žuej příliš neuměla přijímat lichotky a už vůbec ne takové, které jí nečekaně složil Zizi. *Jde tu jen o obchod*, připomněla si. Chtěl ji tu jen proto, že z ní měl prospěch, a ona za ním zase chodila, protože potřebovala peníze a informace.

„Kde máš to zaklínadlo, které mám vyzkoušet?“ zeptala se. Zizi se zhoupl na patách. „Dočkej času. Nejdřív kafe.“

Žuej se nedočkavě vyhoupla na barovou židli u kuchyňského ostrůvku. Na akademii vařili klasickou lehkou směs – praktický a příšerně nudný druh kávy. Jenže byla po ruce, a navíc zadarmo, takže si ji kadeti rádi dali, aby trochu ožili, než vyrazili na další cvičení. Kofein zostřoval smysly těch, kteří praktikovali kouzla, ale jejich citlivost na něj znamenala také to, že se předávkovaný kadet nebo vymítač mohl stát nebezpečným sobě i kolegům. Jak rychle je totiž kofein nabudil, tak rychle a nečekaně mohl přijít propad.

Jenže propad-nepropad, Žuej možnost dát si Ziziho kávu nikdy neodmítla. Byla totiž zvláštní. Někdy mírná jako tichý západ slunce, jindy zase plná energie a příslibů jako svítání. Zizi dokázal v zrnech vypátrat náročné chutě a přetavit je v pocit, který konzument zrovna v tu chvíli potřeboval. Vlastně to bylo také takové kouzlo.

Ještě pořád na sobě pociťovala následky Popelova testu. Tělem jí kolovala únava a bolelo ji naražené rameno. Možná měla opravdu zůstat na marodce, jak jí radil léčitel, ale byla si jistá, že když ji nakopne Ziziho káva, bude dnešní hlídka s ostatními spolužáky hračka.

Zizi se zatím činil v kuchyni, nabíral zrnka a sypal je do mlýnku. Prsteny na jeho útlých prstech se jen třpytily, ale Žuejinu pozornost upoutal nový stříbrný náramek hned vedle toho starého z roztřepených černých a rudých nitek, který měl vždycky na zápěstí. Že by dárek od někoho jiného? Sevrhel se jí žaludek. Ani netušila, proč jí ten nový šperk na jeho těle tak vadí.

Odtrhla od něho oči a zadívala se na telefon.

Zizi zvedl hlavu. „Nějaké zajímavé zprávy?“

Žuej přešla pohledem po displeji. Byl tam editorský sloupek o tom, jak by se měl cech znovu soustředit na obchodní zónu města a bohatou čtvrť Tin Hill místo toho, aby svoje zdroje rozmísťoval řídce – avšak spravedlivě – po celé ploše. Žuej nad tím jen mávla rukou. Boháči si rádi na něco stěžovali

a ona si nemyslela, že by měli důvod. Následovala reportáž z posledního úspěšného nočního lovu, které ale odporoval článek o rostoucích ztrátách na životech v souvislosti s útoky nemrtvých. Úplně dole se pak krčila zpráva o rekonstrukci stanice metra Outram Park.

„Včera v Outramu praskl plynovod – hned vedle staré zastávky metra,“ shrnula nahlas. „Exploze zničila polovinu oken v přízemí toho nového obchodního mrakodrapu, který tam stavějí. Ještě dobře, že se to stalo v noci, kdy tam nebyli dělníci.“

„Myslíš ten příšerný mrakodrap, co má mít tvar spirály?“ zabručel Zizi lehce nepřítomně. „To teda není moc zajímavé.“

„*Mně* se ten návrh náhodou líbí – připomíná schody do nebe nebo tak něco. Celá věc se každopádně ještě vyšetřuje. Nevíš o tom něco?“

Zizi se na ni nechápavě podíval. „Ne. Proč bych měl?“

„To jako vážně?“ zeptala se Žuej skepticky. „Určitě tvoji *kamarádi* nepoužívají tu stanici k jiným účelům, než byla zamýšlená?“

Jak město rostlo, vznikaly nové linky a zastávky podzemní dráhy a staré se zase zavíraly. Těch, které zůstaly ležet ladem, se s radostí ujalo kouzelnické podsvětí. Cech to nechal plavat jen díky nevyřčenému slibu, že podsvětí vyčistí podzemní síť tunelů od nemrtvých a jiné škodné.

„Ale vážně,“ řekl Zizi. „Outram je opuštěný už celá desetiletí. Celou dobu se mluví o rekonstrukci, a jak kolem toho místa rostou nové a nové mrakodrapy, nemáme tam už co hledat.“

My... takže já jsem asi „oni“, neubránila se Žuej myšlence na to, že oba stojí na opačné straně kouzelnické barikády.

Kousla se do rtu. „Nezaslechl jsi poslední dobou něco o hybridech?“

„Bohužel ne.“

Na prsou se jí usadilo bolestně známé zklamání. Celé čtyři roky prohledávala veřejné záznamy z nočních lovů a pročítala

si všechny případy, které se jí dostaly do rukou, ale o nemrtvých s lidskou podobou nikde nestála ani čárka. Přesně jak říkal cech, hybridi prostě neexistovali.

Jenže absence záznamů ještě neznamenala, že nikdo nikdy žádného nechytí a nezabil.

Ten revenant s lidskou tváří, který jí zabil matku, ještě pobíhal na svobodě. Tím si Žuej byla jistá. Kdyby ho ale dokázala najít a hlavně *zabít*, třeba by tím zacelila díru, která jí od máminy smrti zela v srdci. Možná by to dokonce i uzdravilo jejího otce.

„Tady to máme.“ Zizi před ni postavil hrnek s kávou a prsty zakmítal ve vzduchu.

Žuej netušila, jestli tak zaklíná voňavou tekutinu, aby lépe chutnala, nebo v duchu pronáší dramatické *voilà*. Obojí bylo stejně pravděpodobné. Zavřela oči a pořádně se napila. Chuťové pohárky jí polaskala sametová tekutina a po těle se jí šířilo příjemné teplo. Jako by se za deštivého dne zachumlala s oblíbenou knížkou do deky.

Když otevřela oči, uviděla, jak si Zizi do hrnku sype cukr lžičku za lžičkou. Měl svou kávu rád *na smrtáka* – přehnaně černou a přehnaně sladkou, jaká se podávala, když příbuzní několik nocí bděli nad mrtvým, aby mu vzdali čest. Takovou kávu Žuej pila i na pohřbu matky.

Když do šálku vysypal už šestou lžičku, přestala se Žuej ovládat. „Víš, že tě tohle jednou zabije? A určitě ti to zhoršuje ty migrény.“

„Odkdy ti na mně tak záleží, Žuej? Ty mě dneska dojímáš,“ odpověděl napůl sarkasticky Zizi. Potom se usmál a ponořil do kávy jen tak z trucu další vrchovatou lžičku.

„Prostě tě nějak snáším – nic víc,“ odsekla Žuej. „A teď mi ukaž to kouzlo, co potřebuješ vyzkoušet.“

Zizimu cuklo pobaveně v koutcích. „Tak malá a tak panovačná.“

Žuej jen protočila oči a následovala ho do šatny na kabáty v předsíni. Uvnitř visel kožený trenčkot s nablýskanými stříbrnými epoletami, ke kolenům dlouhý umělý levhartí kožich, příšerné oranžové pončo a obyčejná černá bunda, která jako by mezi ty ostatní kousky ani nepatřila. V šatně už nebylo moc místa, a tak se Žuej se Zizim téměř dotýkali.

Žuej se něco zatřepotalo v břiše. Až ji to samotnou zaskočilo. Možná má jen hlad? Nebo se potřebuje vyspat? V duchu nespokojeně zavrčela, tu věc v břiše popadla a zakroutila jí preventivně krkem.

Zizi lehounce odkopl pár vysokých okovaných bot a zvedl pravou nohu pár centimetrů do vzduchu, až mu z ní spadla bačkora.

„Proč není ten knoflík někde nahoře, abychom ho mohli úplně normálně zmáčknout?“ postěžovala si Žuej.

„Protože je to *tajný* knoflík,“ podíval se na ni úkosem a zpod pozvednutého obočí. „A taky proto, že normální já rozhodně nejsem.“

Rozvážně potom zatlačil palcem u nohy do dolního rohu šatny, aby stiskl tlačítko tak dobře maskované, že by si ho Žuej nikdy nevšimla, kdyby ovšem tenhle směšný pohyb už tolikrát neviděla.

Něco zavrčelo, jako by do sebe zapadla ozubená kolečka, a zadní stěna šatny se odsunula. Za ní se objevila prostorná místnost s měkce osvětleným obložením stěn. Ze stropu visely obdélníkové žluté papíry jako listy smuteční vrby. Talismany. Některé na sobě už měly červené znaky – hotová kouzla –, zatímco jiné byly ještě prázdné. V šeru se skrývalo několik velkých polštářů a naducaná deka. Žuej dobře věděla, že tu někde v rohu leží.

Tohle byla Ziziho kouzelná laboratoř. Tolik se lišila od těch, které Žuej znala z akademie. Ty totiž daleko víc připomínaly laboratoře z obyčejných vzdělávacích institucí.

Zizi si tiše broukal nějaký popový hit z minulého desetiletí. Došel si pro ztracenou bačkoru a za hlasitého pleskání podrážek vešel dovnitř. Potom se tam chvíli jen tak točil a sbíral talismany jako zralé ovoce.

Vyložil je jako karty na opuštěný skleněný stůl v rohu. „Zajímala by tě nějaká zaklínadla? Běžné záležitosti – kouzelná bariéra a spojení –, k tomu ti postačí obyčejná zaříkání. Onehdy jsem jich vyrobil pár navíc. Říkal jsem si, že by se ti mohla hodit.“

„Zadarmo?“

„Pro tebe?“ uklonil se Zizi. „Samozřejmě.“

Žuej je sebrala ze stolu přesně ve chvíli, kdy se jí rozdrnčel mobil. Chvilku ho ignorovala a soustředila se na to, co dostala. Opatrně papírky přeložila napůl a schovala si je do kapsy. Talismany se vždycky hodily, a už jen to, že měla nové, znamenalo, že se nemusí sama obtěžovat jejich výrobou nebo si je proti podpisu vzít ze školní laboratoře. Kromě toho jí nikdy příliš nešla kaligrafie a právě schopnost hezky psát znaky často představovala rozdíl mezi účinným kouzlem a propadákem.

„Jen se na to podívej.“ Zizi jí hodil další talisman. „Kouzlo, které na krátkou dobu oddělí duševní energii nemrtvého od jeho těla, takže je pak dokonale zranitelný. Konečně jsem ho včera večer dopsal. Pokud funguje, mohlo by to být zatím moje nejpodařenější dílo.“

Žuej přejela prstem po talismanu. Složitě znaky na něm ale neznala. Většina kouzel, která testovala, pocházela z pera Ziziho. Nezvyklý způsob, jakým Zizi s magií zacházel, Žuej vždycky dokázal vyvést z míry. Experimentoval s ní už od malička. Trauma z toho, že se u něho kouzelné schopnosti projeví v tak raném věku, vyústilo v netradiční pohled na věci. Někdy při svých experimentech zašel příliš daleko, takže si způsobil migrénu, která ho pak sužovala celé dlouhé dny, kdy mohl jen ležet ve tmě stočený do klubíčka.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Čtvrtý král pekel.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.